

Rykin...

Rōłzczasu tatulek rykin uczy swojigo synka chytania ludzi.

– Tōż tyż synecku kej ino uwidzisz czowieka, kery pływō na wodzie, po lekuśku podpływōsz ku niemu tak, coby ci ino nad woda wystowōł plos, płytwa.

Zatōczōsz jedne kōłko naobkoło fofiary, nale take dosik sroge. Tōnkosz sie gymboko i po jakisik kwilce wypływōsz juzaś na wiyrch ta, coby ta twoja płytwa wystōwała nad woda, zatoczōsz kōłko naobkoło, nale już myńsze. Juzaś sie tōnkōsz pod woda i łod nowa wychyniesz na wiyrch, coby zrobić kōlecko naobkoło tego czowieka, nale już blank maluśke. Nō i terōzki mogesz już łyknōńć, zezrić tego istnego.

– Tatulku, tatulku! A niy idzie tak zarōzki łod piyszego wychynińcio ze gymboczyny zezrić czowieka?

– Ja, idzie tak tyż kej mōsz rōd ćkać czowieka do kupy ze jejigo gōwnym!